

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„AKO JE BOG ZA NAS, TKO MOŽE BITI PROTIV NAS?“

– RIMLJANIMA 8:31 –

KAKVE divne misli pobuđuju ove riječi! Bog za nas! Bog na našoj strani! To znači da je svemoguća mudrost uključena u naše interese, svemoguća moć koja se treba primijeniti u našu korist, svemoguća ljubav i beskrajna dobrota koja bdi nad nama i brine se za nas i pomaže nam. Kakve su neizmjerne dužine i širine, visine i dubine beskrajne milosti ovdje tako silovito i tako sažeto postavljene pred um!

Ali primjećujemo ograničenje: Apostolov prijedlog nije da je Bog za svakoga, nego za „nas.“ Na koga misli riječju „nas?“ Je li moguće da se božanska ljubav i energija, mudrost i moć ne vrše u korist svijeta, nego samo u korist Crkve u ovom sadašnjem vremenu?

Kršćani su podijeljeni u mišljenju po ovom pitanju. Naši prijatelji metodisti i općenito univerzalisti i unitaristi drže da Bog nije posebno za nas, Crkvu; nego da je on za svakoga, svugdje. Drže da on danas pokušava sve spasiti, i da to pokušava već šest tisuća godina. Moraju naravno priznati, kada iznose takvu tvrdnju, da do sada božanski plan nije uspio šest tisuća godina; jer ljudi nisu spašeni i samo mali dio je još imao potrebnu priliku za spasenje; naime, znanje o jedinom „imenu danom pod nebom ili među ljudima po kojem se moramo spasiti.“ Moraju shvatiti da je logika činjenica protiv njihove tvrdnje i protiv svake nade da će se svijet ikada obratiti sadašnjim metodama i aranžmanima; jer oni su svjesni da dok se općenito tvrdi da je gotovo milijun pogana preobraćeno tijekom prošlog stoljeća (a sa sigurnošću se može reći da vrlo velik dio njih nije tako temeljito preobraćen kako bi se moglo poželjeti; da bi se relativno mali broj njih mogao nazvati „svetima“), ali, tijekom istog vremena procjenjuje se da je broj pogana porastao, na prirodan način, do golemog iznosa od dvije stotine milijuna. Koliko bi vremena trebalo pri ovoj stopi, pri ovom omjeru obraćenja, jedan milijun obraćenika na dvjesto milijuna rođenih, da se preobrati svijet? Svi vide da su takve nade prilično nelogične. Unatoč tome, možemo suosjećati i jako cijeliti toplinu srca mnogih od onih čiju teologiju sada kritiziramo. Mnogi od njih – barem utemeljitelji sistema – bili su prisiljeni na takve zaključke, naime, da Bog čini najbolje što može učiniti za svijet, u suprotnosti s doktrinom izbora i predodređenja, kako je do sada pogrešno shvaćena.

S druge strane, velika većina kršćana, naime različiti ogranci prezbiterijanske, episkopalne, luteranske, baptističke i kongregacionalističke crkve poriču teoriju da je Bog pokušavao spasiti svijet zadnjih šest tisuća godine i nije uspio u svojoj namjeri. Oni drže, naprotiv, da je njegova svrha bila odabrati ili izabrati iz svijeta Crkvu i da je ovo djelo izbora napredovalo i da će konačno biti dovršeno; i da će se

na taj način ispuniti Božja Riječ preko proroka, „Moja Riječ koja izlazi iz mojih usta neće se vratiti k meni prazna; nego će izvršiti ono što Ja hoću, i uspjeh će u onome čemu sam je poslao.“ (Iza. 55:11.) Oni smatraju da, budući da će svi Božji naumi biti ispunjeni, nije mogao biti njegov cilj niti obratiti svijet niti dovesti svako stvorenje do spoznaje Krista tijekom proteklih šest tisuća godina; jer niti jedna stvar nije postignuta, stoga nijedna stvar nije mogla biti naumljena.

Htjeli smo reći da se slažemo s posljednjim spomenutim brojnim kršćanskim obiteljima u pogledu doktrine izbora; ali ne možemo dati tako široku izjavu. Dok u Svetom pismu nalazimo izjavu da je izbor u tijeku posebno tijekom ovog doba, a donekle i tijekom cijele prošlosti, ipak to nije vrsta izbora za koju se drži tako velik broj naših kršćanskih prijatelja. Njihov pogled na božansko predodređenje ne podrazumijeva samo izbor Crkve, već i prokletstvo svih koji nisu izabrani; i tu se moramo razlikovati; jer ne nalazimo ništa takve vrste u Riječi Gospodnjoj. U njoj ne nalazimo ništa što bi impliciralo da su svi neizabrani beznadno izgubljeni; nego, naprotiv, učenje da je izbor Crkve (Krist Glava, Crkva koja je njegovo Tijelo), tijekom ovog Evandeoskog doba, ima za samu svrhu da oni, kao „Sjeme Abrahamovo,“ mogu ispuniti božanski plan kako je izražen u Božjem obećanju Abrahamu, naime, da će u ovom Sjemenu (Krist i Crkva – Gal 3:16,29), kao nasljednika božanskog obećanja i dobrohotne namjere, „sva plemena na zemlji biti blagoslovljena.“ Ne samo da je karakter biblijskog izbora vrlo različit od onoga koji je općenito držao kalvinizam, već je i cilj izbora što je više moguće različit od njihove koncepcije. Koristili bismo isti jezik kao i naši kalvinistički prijatelji govoreći o „nama“ našeg teksta, na način da bismo rekli da se odnosi na izabranu Crkvu, ali poričemo da je prokletstvo svih ostalih bilo navedeno ili implicirano.

U prethodnim recima (29,30) Apostol objašnjava karakter i metode božanskog odabira izabrane Crkve, a mi ne možemo učiniti bolje nego primijetiti njegove pojedinosti, jer toliko toga ovisi o ovoj točki. Ako u apostolovom opisu možemo pronaći dobre i dostatne dokaze koji bi nas uvjerali da pripadamo ovoj izabranoj Crkvi, tada ćemo imati veliki razlog za zahvalnost, pouzdanje i radost, u spoznaji da je Bog sa svom svojom svemogućom moći, mudrošću i ljubavlju na našoj strani. Čini se da je velika poteškoća s mnogima ne to što sumnjaju da je takav izbor u tijeku, niti da sumnjaju da je Bog za neke, nego da sumnjaju da oni pripadaju toj odabranoj klasi – sumnjaju, dakle, da oni su od „nas“ i da je Bog za njih; i da on uzrokuje da sve stvari rade zajedno za njihovo dobro.

Zbog svog prirodnog ustrojstva, nekima od poniznih umova iz Božjeg naroda nedostaje povjerenje koje bi trebali imati, dok u nekim slučajevima drugi koji imaju takvo povjerenje nemaju stvarnu osnovu za to. Poznavanje, dakle, jasno poznavanje Apostolovog argumenta, bitno je za ispravnu vjeru u pogledu ove teme, i ispravno pouzdanje u Božju brigu nad onima koji su posvojeni u njegovu obitelj i nastoje osigurati svoj poziv i izbor. Naša je vjera nužno ovisna u velikoj mjeri o našem razumijevanju božanske objave o ovim temama. Promotrimo stoga kritički Apostolovu izjavu s obzirom na različite korake u ovom izboru i uočimo vlastitu povezanost s istim, korak po korak, da možemo sa sigurnošću znati jesmo li ili nismo iz klase „nas” koju on spominje, za koje se Gospodinova moć i mudrost koriste i bit će primijenjene.

Apostol počinje tvrdnjom o božanskom predznanju; božanski atribut koji nijedan kršćanin neće dovesti u pitanje. Bog nije samo predvidio grijeh koji će ući u svijet kroz slobodu danu ocu Adamu i majci Evi, nego je također predvidio pad koji će se dogoditi kao rezultat njegove vlastite kazne, te mentalnu, moralnu i tjelesnu degradaciju koja je rezultirala. Štoviše, on je unaprijed znao da će u dogledno vrijeme poslati svog „Jedinorođenog Sina,” našeg Gospodina, da otkupi sve od grijeha i njegove kazne, tako da na kraju može biti Izbavitelj svih koji se žele vratiti u sklad sa svojim Stvoriteljem. On nije samo predvidio poniženje našeg Gospodina, njegovog Prvorodenog Sina, od njegovog stanja slave i duhovne prirode do nižih stanja ljudske prirode, već je predvidio i njegove kušnje, i njegovu vjernost kroz njih, čak do smrti, čak do smrti na križu. U svemu tome predvidio je našu žrtvu otkupljenja. On je također predvidio slavu koju je namjeravao dati našem Gospodinu Isusu nakon njegove poslušnosti, kako je to izrazio apostol Pavao, govoreći: „Njega je Bog visoko uzvisio i dao mu ime [naslov, čast, itd.] iznad svakog imena.”

Ali naš je nebeski Otac predvidio i unaprijed odredio još više od svega ovoga – odabir Crkve da bude Kristovo „Tijelo”, Kristova „Nevjesta,” njegova suradnica, ne samo u patnjama i kušnjama sadašnjeg života, nego također i u kasnijoj slavi i velikom djelu „bлагослјvljanja svih obitelji na zemlji.” To je jasno rekao isti apostol u svojoj poslanici Efežanima (1:4), gdje izjavljuje da nas je „Bog izabrao u njemu (Kristu) prije postanka svijeta.” Isto predodređenje jasno navodi apostol Petar, koji piše posvećenim vjernicima, obraćajući im se, „izabrani po predznanju Boga, Oca, po posvećenju duha,” itd. – I Pet. 1:2.

Ali predodređenje iz ovog retka (Rim. 8:29) uopće nije ono što se općenito shvaća: nije rečeno da Bog predodređuje da jedni idu na nebo, a drugi u vječne muke. To je mjesto gdje je lažno ljudsko razmišljanje iskvarilo svjedočanstvo Božje Riječi i učinilo ga bez

učinka, ili još gore – od lošeg učinka. Apostolova izjava je vrlo jasna, da je Bog predodredio da svi koji će pripadati ovoj izabranoj, unaprijed poznatoj i unaprijed određenoj Crkvi u slavi moraju najprije biti „suobličeni slici njegova Sina”; ili kako bi doslovno čitanje dalo, „kopije njegova Sina”. Kako je razumna ova predodređenost! Kako je nerazumno lažno gledište! Bog poziva brojne sinove u „slavu, čast i besmrtnost”, i učinio je Krista Isusa Jedinorođenca, vjernog u svakoj kušnji, Glavom ili Kapetanom ove unaprijed određene grupe, koju od tada poziva, ispituje i priprema za unaprijed određenu slavu. I kako je bilo samo razumno da Bog treba odrediti da, ako je naš Gospodin Isus vjeran, treba primiti najviše uzvišenje, tako je bilo jednako pravo i ispravno da se božanska volja na silu potvrdi i da on predodredi da nitko ne može biti od tog proslavljenog „Tijela Kristova”, osim koji bi postali imitatori Isusa, koji je prvorođenac među ovom njegovom „braćom.”

Nakon što je ovako koncizno izrazio stvar, Apostol je nastavlja primijeniti na Crkvu pojedinačno, i pokazati korake koje Bog poduzima tijekom ovog Evanđeoskog doba u svrhu pronalaska među ljudima ove klase koju je on unaprijed odredio. Apostol daje pojedinosti u sljedećem retku (30); i premda je jednostavno izrečeno, vrlo općenito su se o njega spotakli, ne samo vjernici općenito, nego i teolozi, zbog dvije stvari. (1) Posljednja riječ ovog retka prevedena kao „proslavio” trebala bi biti prevedena kao „počastio”; i treba ju shvatiti da se odnosi na čast koja se dodjeljuje svima koji su, tijekom ovog doba, dovedeni do bilo kakve spoznaje o Kristu – pravom svjetlu. Ta je čast prvo pripala Židovima, i odabran je „ostatak”; ali kada se ta nacija pokazala nedostojnom ove „časti” obratila se poganima, da od njih okupi poseban narod, sveti narod, koji će nositi ime Kristovo. (Djela 15:14.) (2) Čitatelj prirodno očekuje da Apostol započne sa sadašnjim uvjetima i prati ih sve do velikog rezultata – proslavljena Crkva – dok naprotiv Apostol vrlo ispravno počinje na drugom kraju i prati rezultate prema dolje. On ne počinje, kao što se općenito pretpostavlja, govoreći: Bog vas je počastio poznavanjem Kristovog evanđelja, i kad ste povjerovali, on vas je opravdao, i nakon što ste bili opravdani, pozvao vas je, i ako ste vjerni svom pozivu on će vas s vremenom uzdići do stanja koje je unaprijed znao. Doista, s te strane ne bi bilo moguće stvar istinito iznijeti; jer mnogi su počašćeni znanjem Kristovog evanđelja koji nikada nisu bili opravdani (jer ne prihvaćaju znanje, ne prihvaćaju Krista), a od onih koji prihvaćaju Krista i koji su na taj način opravdani, ne bi bilo istinito reci da će svi biti posvećeni; niti bi bilo ispravno reći da će svi koji su jednom posvećeni dostići stanje slave; jer „mnogo je zvanih, ali malo odabranih”: malo tko „učvrsti svoj poziv i izabranje.”

Ali Apostol argumentira stvar s jedino ispravnog i logičnog stajališta: izjavom da je Bog unaprijed znao ili unaprijed namjeravao izabrati Crkvu, on korača naprijed prema vremenu kada će Božja namjera i nakana biti dovršeni, ispunjeni – vrijeme kada će izbor biti završen i Crkva prihvaćena u slavu. S tog budućeg stajališta on ukazuje na različite korake koji su doveli do toga, govoreći: Svi oni od prethodno poznatih, proslavljenih, prije će biti pozvani; jer je to stvar milosti, i nitko ne uzima tu čast za sebe, nego „onaj koji je pozvan od Boga” – kao „Glava Tijela”, tako svaki član Tijela. I, kaže Apostol, svaki će tako „pozvani” prethodno biti „opravdan”; jer Bog ne poziva neprijatelje, nepomirene grešnike na ovaj visoki položaj. Iz tog je razloga Krist umro, da kroz vjeru u njegovu krv vjernici koji se kaju mogu biti „opravdani” i na taj način pripremljeni da budu „pozvani.” Stoga je očito da je uzvišeni poziv na ovaj slavni položaj sunasljedstva s Kristom doista vrlo različita stvar od poziva grešnika na pokajanje. Grešnici su pozvani na obraćenje bilo gdje, svugdje i bilo kada. A kada se pokaju, Gospodin se angažira da će im u dohledno vrijeme ukazati na taj

„Izvor ispunjen krvlju,
Izvučenom iz Immanuelovih vena;
Gdje grešnici, uronjeni ispod te poplave,
Gube sve svoje mrlje krivnje.”

Kada izgube svoje mrlje krivnje, pokajanjem i vjerom u Otkupitelja, dosežu stanje opravdanja i spremni su biti „pozvani” na sinovstvo i sunasljedstvo. Ali Apostol se i dalje vraća unatrag u argumentaciji i, rekavši da će sva unaprijed određena klasa biti „pozvana,” i da su svi prethodno bili „opravdani”, on izjavljuje da su opravdani svi prethodno bili favorizirani ili „počašćeni” (ne proslavljeni): počašćeni ili povlašteni znanjem o istini, poznavanjem evanđelja.

Možda je samo relativno mali broj kršćana shvatio kakva im je velika čast ukazana u prvoj spoznaji koja im je donijeta o „Jaganjcu Božjem koji oduzima grijeh svijeta”. Ta je „čast” toliko rasprostranjena da mnogi zaboravljaju da je to posebna čast, posebna povlastica, kao što zaboravljaju prepoznati kao posebne blagoslove sunce i kišu. Ali ta “čast” još nije tako uobičajena kao neki drugi Božji blagoslovi. „On čini da njegovo sunce izlazi nad zlima i nad dobrima, i šalje kišu na pravedne i na nepravedne,” po cijelom svijetu: ali ne i evanđeosku sunčevu svjetlost i duhovne pljuskove. Ovi su blagoslovi bili opći samo u određenim sredinama.

„SVJETLO SVIJETA JE ISUS”

Kada je Krist kao „Veliko Svjetlo” uskrsnuo u Palestini, i kada je na dan Pedesetnice Crkvu obasjao on, kao svjetlo za svijet, to svjetlo nije bilo poslano na

jug u tamu Afrike: Afrikanci nisu bili „počašćeni” Kristovim evanđeljem. Niti je poslana na istok kroz Indiju do njezinih stotina milijuna: Indija nije bila „počašćena” Kristovim evanđeljem. Niti je poslana dalje na istok do stotina milijuna Kine: Kina nije bila „počašćena” Kristovim evanđeljem. Ali poslana je na sjever i zapad kroz Europu i Ameriku. Ove su zemlje bile „počašćene”, ti su narodi „vidjeli veliku svjetlost” i s tom su svjetlošću primili veliki blagoslov. Ali kako je relativno malo njih doista vidjelo ovo svjetlo, čak i kad je obasjavalo oko njih na svakom koraku. Jao! poput djelomično izliječenog slijepca iz davnine, oni vide svjetlost i mogu nešto razabrati, ali ne vide ništa jasno. Apostol objašnjava njihov slučaj, govoreći: „Bog ovoga svijeta zaslijepio je oči nevjernicima.” – 2. Kor. 4:4.

Slijedeći apostolovo razmišljanje, omogućeno nam je jasno vidjeti svaki korak božanske providnosti poduzet u vezi s božanskim ciljem i predodređenjem.

(1) Vidimo da je prije svega, u određenoj mjeri, Bog bio „za” nas, za ljude Europe i Sjeverne Amerike: bio je za njih ili im je bio naklonjen u mjeri u kojoj ih je „počastio” ili favorizirao svjetlom milosti „koje se svijetli u licu Isusa Krista, našega Gospodina”.

(2) U još potpunijem smislu Bog je bio „za” ili naklonjen onima koji prihvaćaju svjetlo istine, onima koji su kroz pokajanje i vjeru u dragocjenu krv „opravdani” od grijeha kroz njegovu milost.

(3) On je još više bio „za” ove opravdane, do te mjere da ih je „pozvao” da pate s Kristom tijekom ovog Evanđeoskog doba, i s vremenom da dijele njegovu slavu.

(4) U još potpunijem smislu on je „za” sve one koji prihvaćaju poziv i koji žele „učvrstiti svoj poziv i izbor”. Bog je u posebnom smislu „za” sve one koji trče kako bi dobili nagradu koju nudi. „Oni će biti moji, onog dana kada budem uređivao svoje dragulje.”

Ovoj pozvanoj i vjerno upravljanoj klasi Apostol govori kao „nama.” On i oni kojima se obraćao („pozvani da budu sveci” – Rim. 1:6,7) prvo su bili „počašćeni” svjetlom; drugo, oni su to pokajanjem i vjerom prihvatili i bili opravdani; treće, bili su „pozvani”; četvrto, prihvatili su poziv i potpuno se predali Gospodinu. A s Apostolom i ranom Crkvom svi koji se danas mogu prepoznati u tom istom položaju, kao da su poduzeli te iste korake, mogu ispravno primijeniti na sebe Apostolove riječi i reći, Bog je za nas; tko može protiv nas!

Svi „sveci” po cijelom svijetu, koji su poduzeli gore spomenute korake, vjerojatno uopće nije veliko mnoštvo; nego radije, usporedno, „malo stado”: ipak svatko od njih može reći sebi, i shvatiti do samog dna svog srca kao primjenjive na sebe, ove divne riječi – Bog je za nas. Možda će nastojati shvatiti značenje ovih riječi, ali sigurno neće uspjeti shvatiti njihovo divno značenje. Ljudskom umu nije moguće dokučiti

bogatstvo božanske milosti, ljubavi i moći. Ne možemo ih dokučiti, možemo ih samo shvatiti. Ako je Bog za nas, sa svom svojom beskrajnom mudrošću i moći, to također implicira da je Krist za nas, jer on je jedno s Ocem; to također implicira da su svi anđeli, kerubini i serafini, i sve nebeske sile našeg znanja i izvan našeg znanja za nas – svi uvršteni na našu stranu, da nam čine dobro, da nam pomognu, da nas podrže u vrijeme potrebe, da nas podupru u vrijeme kušnje, da nas ojačaju da vršimo Očevu volju. „Sve je vaše, jer vi ste Kristovi, a Krist je Božji.”

Pogled dat Elizejevom sluzi, na bezbrojne konje, bojna kola i konjanike od vatre ili poput vatre, bio je naravno samo vizija, ali je ipak predstavljao istinu – da je božanska sila oko Božjeg naroda sa svih strana radi njihove zaštite i izbavljenja. „Anđeo se Gospodnji utabori oko svojih i izbavlja ih.” „Nisu li [anđeli] svi službeni duhovi poslani da služe onima koji će biti baštinici spasenja?” (Heb 1:14.) Naš Gospodin je izrazio istu stvar, govoreći o svojim „vjernim sljedbenicima”: „Njihovi anđeli [glasnici] uvijek gledaju lice moga Oca.” Nije važno hoćemo li ovo shvatiti kao znak da duhovna bića neprestano okružuju one koji su pozvani da budu „izabrani” Gospodnji, da vode i oblikuju njihove interese za njihovo najviše dobro, ili ćemo to shvatiti kao samo slikoviti govor, koji označava da božanska sila okružuje Božji narod; jer bi rezultati bili isti; nije važno na koji bi ih način Gospodin izbavio od zla i pomogao im u kušnjama i nevoljama. Činjenica da je Bog „za nas”, i da on čini da sve zajedno funkcionira na dobro onima koji ga ljube, središnja je misao, bit, snaga ove poruke „nama”.

Kako je sve ovo divno! Bacimo svoje misli na trenutak na svijet s njegovih tisuću i pet stotina milijuna stanovnika. Prisjetimo se da su svi oni pod „prokletstvom”, pod kaznom božanskog nezadovoljstva, osim nekolicine koji su čuli za otkupljenje – Puta, Istine i Života – i koji su vjerom i poslušnošću „pobjegli od osude koja je na svijetu” i vratili se u sklad s Ocem i u zajedništvo s njegovim Sinom. Zamislimo, ako možemo, ovo „malo stado” „počašćenih”, „opravdanih” i „pozvanih”, nebom vođenih i nebom blagoslovljenih, raštrkanih tu i tamo među tisuću i pet stotina milijuna su-stvorenja. O, kakvu radost, kakvu utjehu, kakav mir, kakvu snagu mora donijeti misao svakome tko može shvatiti da je poduzeo sve ove korake do sada, i da još uvijek juri „prema cilju za nagradu uzvišenog poziva!” Ova radost nije prigušena, već je uvelike pojačana, mišlju da će uskoro, u skladu s Božjim milostivim predodređenjem, svi „izabrani” moći imati udjela u velikom djelu blagoslivljanja spoznajom Istinskog Svjetla masa koje su još u tami, „bez Boga i bez nade” u njemu. Jer iako je otkupljenje osigurano za sve, spoznaja o Božjoj milosti još nije dosegla nikoga osim omiljene ili „počašćene” manjine.

Kao što apostol izjavljuje u ovom istom poglavlju (Rim 8:22), to je doista stvorenje koje uzdiše; uzdiše sve otkako je presuda božanskog gnjeva izrečena u Edenu, i mora nastaviti uzdisati sve dok veliki Izbavitelj ne uspostavi svoje Kraljevstvo i ne povuče „kletvu” smrti i pokvarenosti. O, kakvo je bogatstvo milosti došlo k „nama” po Isusu Kristu, našem Gospodinu! Pa ipak, kako kaže Apostol, iako imamo sav taj blagoslov i naklonost, s njime imamo i određena iskušenja, poteškoće i bolna iskustva, koja Otac smatra potrebnima za naš razvoj kako bismo mogli ispuniti uvjete njegovog predodređenja, „kopije njegova Sina”. I kao posljedica toga, kao što apostol izjavljuje, „Mi sami [kao i čitavo stvorenje] uzdišemo u sebi [dok patimo sa svijetom, potiskujemo uzdisanje, „Položemo svoja bremena pred njegove noge i nosimo pjesmu daleko”] čekajući posvojenje, točnije, otkupljenje našeg Tijela” – „Tijela Kristova”, izabrane Crkve.

Riječ ako u ovom tekstu ne označava dvojbu ili pitanje o predmetu; nego sasvim obrnuto. Apostol je dao dokaz da je Bog za „nas”, u prethodnim recima, i sada koristi ako kao da je rekao, Ako sam dokazao da je Bog za nas, onda tko može protiv nas!

„TKO MOŽE BITI PROTIV NAS?”

Tko može protiv nas, ako je Bog za nas? Apostol ne želi reći da se, imajući Boga na svojoj strani, nitko ne bi usudio suprotstaviti našem putu. Upravo suprotno, imamo ljute neprijatelje i nemilosrdne neprijatelje. Tko je protiv nas? Njihovo ime je legija. Đavao je protiv nas; kao što apostol izjavljuje: „Vaš protivnik, đavao, kao ričući lav ide okolo tražeći koga da proždere.” Apostol Pavao nas uvjerava da se moramo boriti protiv „đavolskih lukavstava”. Sveti Jakov izjavljuje da se moramo „oduprijeti đavlu”. Apostol nas obavještava da je Sotona lukav i prijevaran, kao i očajnički zao; i kaže da stoga moramo imati bitku, i kao dobri vojnici moramo imati na sebi oružje Božje i koristiti ga vjerno. Tako se trebamo oduprijeti đavlu, i on će pobjeći od nas. Trebamo „ugasiti sve ognjene strelice protivnika” u otvorenim napadima, a ipak zapamtiti da se ne borimo s mesom i krvlju, nego s demonskom vojskom; s „poglavarstvima i moćima i duhovnom zloćom na visinama.” – Efež. 6:12.

Ni to nije sve: mi imamo velikog neprijatelja u sebi, „tjelesni um”, „stari čovjek”, koji se smatra mrtvim, kojeg moramo držati u pokornosti. Možda su najveće bitke i najveće kušnje koje smo pozvani kao „nova stvorenja” podnijeti ove bitke novog ja, Kristovog uma, protiv starog palog ja, uma tijela.

Nadalje: imamo „svijet” kao „djecu tame” poredanu naspram nas. Oni vole tamu i stoga mrze ne samo svjetlo, već i „djecu svjetla”. To je naš Učitelj objavio, rekavši: „Vi niste od svijeta, jer ja sam vas izabrao od

svijeta.” „Ne čudite se ako vas svijet mrzi; znate da je mrzio mene prije nego vas.” „Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio; ali sada niste od svijeta, stoga vas svijet mrzi.” A mržnja svijeta ne vodi se časnim linijama ratovanja. Bilo bi stid izjaviti da je volio tamu, i stid izjaviti da nas je mrzio zbog svjetla. Njegova je politika, zapravo, vođena velikim Protivnikom, „staviti svjetlo umjesto tame i tamu umjesto svjetla”; lažno predstavljanje naših najboljih nastojanja kao zlih i sebičnih, i pogrešno predstavljanje vlastitih sebičnih nastojanja kao časnih i dobrih. „Ne čudite se ako vas svijet mrzi.” „Tama mrzi svjetlost.”

Niti su ovi veliki protivnici jedini koji nam se suprotstavljaju: moramo očekivati da ćemo izdržati napad iz jednog drugog ugla. Kao što je naš Gospodin objavio: „Čovjeku će neprijatelji biti ukućani.” Oni koje ste jako voljeli iz kruga svoje obitelji i s kojima ste imali kršćansko zajedništvo, mogu se okrenuti protiv vas i mrziti vas radi istine. Niti će to uvijek biti zbog zle namjere: ponekad će barem progoni doći savjesno; kao na primjer, Savao iz Tarza, koji je kasnije postao veliki apostol Pavao, nekoć je bio progonitelj „ovog puta”, i iz neznanja je činio mnoge stvari protiv Isusa i onih koji su ga voljeli. On sam nam kaže da je stekao milosrđe jer je to učinio iz neznanja, misleći da služi Bogu. I tako je nedvojbeno bilo s većim dijelom progona koji su zadesili Gospodinove vjerne u svakom dobu. Velik dio toga je nanijet savjesno. Prilično je nevjerovatno, također, kako Protivnik ponekad uspijeva prevariti one koji su nekada znali bolje da misle da su ljutnja, zloba, mržnja, svađa, gorke riječi i klevete, „djela tijela i đavla”, „dužnost”. Jao, kako je zasljepljujući duh Protivnika!

Svim tim protivnicima mora se oduprijeti do krvi, do smrti, ako je potrebno; ne smije se dopustiti da nas spriječi u hodanju stopama onoga koji nam je dao primjer; ne smije biti dopušteno da nas spriječi da postanemo kopije našeg Gospodina i tako učinimo siguran naš poziv i izbor. Ali dok im se odupiremo svom snagom, moramo izbjegavati tjelesna oružja i ne uzvraćati uvredu za uvredu; nego, koliko god je to moguće, trebali bismo koristiti Mač Duha, Riječ Božju, i, poput Mihaela, reći: „Neka te Gospodin prekori.” Bog je „za nas” i izjavljuje da će u svoje vrijeme ispraviti nepravde i laži, govoreći: „Osveta je moja, ja ću platiti.” Doista, prema klasi koja protiv nas ratuje neznanjem i savjesno ne bismo trebali osjećati gorčinu, već suosjećanje, ljubav i usrdnu želju i trud da se otvore oči njihova razumijevanja.

Apostol nije ignorirao sve te velike protivnike koji bi nas poput „ričućih lavova” prestrašili, a po mogućnosti i zaustavili naš napredak na putu posvećenja i žrtve, koji vodi u slavu. Ovo nije njegova misao kada kaže: „Ako je Bog s nama, tko će protiv nas?” Naprotiv, njegova misao je da, unatoč svim ovim

stvarima koje su protiv nas, možemo shvatiti da je Bog za nas, da je predodredio Crkvu u slavi i opravdao nas i pozvao da budemo njezini članovi, i doveo nas na ovo putovanje kroz sve ove različite korake. I ako možemo shvatiti da nas je Bog tako vodio do sadašnjeg vremena, da nas dovede da dijelimo njegovu slavu, i da su sve stvari do sada radile za naše dobro, to je naša sigurnost da će sva mudrost, moć i ljubav biti pokazani u našu korist do samog kraja trkaće staze, ako nastavimo vjerno ostati u Kristu.

Čega da se bojimo? Što bi se moglo suprotstaviti našem putu pa ga spriječiti, ako je Bog na našoj strani? Ovo nas podsjeća na izreku: „Bog s jednim je većina.” Dakle, Bog s nama, i za nas, i vodi nas, čini nas doista moćnima, jaćima od svih ovih protivnika sa svim njihovim umijećima, lukavstvima i izopačenostima, i sposobnima kroz njegovu milost izaći kao pobjednici, da, više od pobjednika kroz njega koji nas je volio i otkupio svojom dragocjenom krvlju.

Potičemo da svaki čitatelj upamti različite korake napretka kroz koje ga je božanska milost već vodila, i da, bez obzira na to što smatra svojim trenutnim stajalištem, nastavi kako ga Gospodin vodi, ne zadovoljavajući se ničim manjim od „cjelovitog savjeta od Boga.” Čitatelj je „počašćen” spoznajom milosti Božje u Kristu: ako još nije prihvatio, neka brzo prihvati tu milost pokajanjem za grijeh i vjerom u otkupninu. Ako je to učinio i primio milost opravdanja, i, kako to apostol izražava, ima „radost i mir kroz vjeru”, onda neka ima na umu da još ima još toga što slijedi i da su opravdani „pozvani.” Ne samo pozvani na slavu, već pozvani na poslušnost, pozvani da prikažu svoja tijela kao žive žrtve Bogu u njegovoj službi, svetoj i prihvatljivoj po Kristu.

Jao! koliko onih koji su primili milost opravdanja tu se zaustavljaju: čuju poziv da trpe s Kristom za istinu, čuju poziv da se zauzmu za Isusa, u svojim mislima, riječima i djelima, ali ne obraćaju pozornost. Oni shvaćaju da bi takvo potpuno posvećenje nužno značilo ne samo odricanje od grešnih zadovoljstava, već i odricanje od nekih negrešnih, kako bi mogli posvetiti svoje riječi, misli i djela što je više moguće kao što je on učinio, čineći dobro drugima. Ali od onih koji čuju poziv da se predstave, kako ga malo poslušna, kako se malo preda Onome koji ih je otkupio svojom dragocjenom krvlju! Da, mnogi su pozvani; iako je malo odabranih. Svi su opravdani pozvani na predanje sebe, punu poslušnost, puno pouzdanje u Gospodina i potpuno podlaganje njegovoj volji. A od onih koji prihvaćaju poziv i koji su sklopili savez, i koji su stoga iz klase „nas” koju spominje Apostol, koliko ih postaje „preopterećeno brigama ovoga života, ili prijevarom bogatstva,” ili zbnjenošću siromaštva i tako ne uspijevaju postići puninu poslušnosti srca, i posljedično neće uspjeti učiniti svoj poziv i izbor sigurnim!

Mi sada ne raspravljamo o tome kakva će biti sudbina onih koji ne uspiju biti pobjednici i steći krunu i sjesti s Kristom na njegovo prijestolje; mi radije razmatramo privilegije onih koji su bili „počašćeni” od Gospodina i vođeni korak po korak do sadašnjih postignuća znanja i privilegija. Nastojimo iznijeti pred

naše umove barem blijedu predodžbu o divnim pripremama božanske milosti i punu sposobnost svakog tako pozvanog da osigura svoj poziv i izbor držeći se ove Božje milosti, pružene u Kristu, po kojoj će njima sve surađivati na dobro, jer oni ljube Boga i pozvani su prema njegovoj namjeri.

POBJEDA NE JAČIMA

– I. SAMUELOVA 17:38-49 – 9 KOLOVOZA –

Ključni tekst: – „U Jehovu se uzdam.” – Psalam 11:1

NEDUGO nakon Davidova pomazanja postao je heroj najčudesnije bitke. Filistejci, koji su živjeli na obali Palestine, bili su neprijatelji Izraelaca od najranijih vremena, i, kao što smo već vidjeli, držali su vlast nad njima u vrijeme Šaulove krunidbe. Nakon toga pobjeda koju je Šaul nad njima izvojevao nije bila potpuna, i oni su i dalje zauzeli grad Gat i znatan teritorij u zemlji danoj Izraelu. U Gatu je živio Golijat, potomak divova ili Anakima, ugledati koje je prestravilo izraelske uhode kada su prvi put pokušali ući u obećanu zemlju. Golijat je dakle bio Filistejac, ne rođenjem nego naturalizacijom, kao što ljudi raznih nacionalnosti postaju Amerikanci. Golijat je bio u naponu svoje muškosti, ponosan na svoju veličinu i snagu. Filistejci su također bili na oprezu i mislili su da bi s ovim prvakom i vođom mogli izvojevati još jednu pobjedu nad Izraelcima. Zbog toga su organizirali vojsku i marširali sjeverozapadno prema Jeruzalemu. Kralj Šaul, upoznat s tom činjenicom, unovači vojsku da im se suprotstavi. Dvije su se vojske suočile jedna s drugom na suprotnim padinama doline Elah. Očito je da su protivničke snage bile prilično dobro usklađene i nijedna nije htjela izvršiti napad. Filistejci su, pribjegavši metodi već poznatoj u povijesti, predložili da se izbjegne rat i da se pitanja između dviju vojski odluče osobnom bitkom. Poslali su Golijata kao svog prvaka i izazvali Izraelce da ga dočekaju. Slično su Rimljani i Albanci, 667 pr. Kr., riješili rat tako što su tri rimska Horacija i tri Albanska Kuracija sudjelovali u smrtonosnoj borbi. Pobjeda je došla Rimljanima, utoliko što je jedan od njih preživio. Slično kasnije, Sir Henry d'Bonham borio se s Robertom Bruceom između dviju sukobljenih vojski u Škotskoj.

Golijat je doista bio div. Njegovih šest lakata i pedalj, ako bi se procijenio na lakat od 16 inča, predstavljao bi 8 stopa i 8 inča, ili računajući na lakat od 18 inča predstavljao bi 9 stopa i 9 inča. Lakat je duljina ljudske ruke od lakta do vrha malog prsta; pedalj je pola lakta. Encyclopedia Britannica spominje nekoliko divova: jedan je bio Škot, čija je visina bila 8 stopa i 3 inča; drugi Arap od 9 stopa; Charles Birne, Irac, izmjeren je 8 ft. 4 in.; Patrick Cotter, 8 stopa 7-3/4 in.; ruski div, 9 ft. 8 in. Ne postoji, dakle, ništa

nemoguće ili nevjerojatno u priči o Golijatu. Div je bio detaljno oklopljen i praktički neranjiv.

PRKOSIO IZRAELU I IZRAELOVOM BOGU

U to se vrijeme svaka nacija očito zalagala za vjerski sistem, a njihov prosperitet i utjecaj uglavnom su bili zaslužni naklonosti njihovog boga ili bogova. Četrdeset dana Golijat, odjeven u svoj sjajni, svjetlucavi oklop, jakim je glasom prkosio Izraelcima i usput Bogu kojeg su štivali, nastojeći ih tako posramiti i natjerati u neravnopravnu borbu, za koju se je osjećao siguran da bi on bio pobjednik. Ne možemo se čuditi što nijedan Izraelac nije bio dovoljno hrabar da započne bitku s divom prema odredbama i uvjetima koji su tada prevladavali – bitka mačem, kopljem i kopljem; obično bi svatko bio samo dijete prepušteno na milost i nemilost neprijatelju.

Jišaj u Betlehemu bio je samo oko 32 km udaljen od vojnog tabora, a četrdesetog dana poslao je Davida s pozdravima i poslasticama za trojicu svojih starijih sinova koji su bili u Šaulovoj vojsci i da donese vijest o razvoju događaja. Rumeni mladić, pastir David, s malo znanja o ratovanju, bio je iznenađen ugledavši izazivača i što su pogani prkosili Bogu Izraelovu. David je po prirodi i iskustvu u čuvanju ovaca i obrani od divljih životinja bio hrabar, neustrašiv. Osim toga, očito je bio plemenita roda što se tiče strahopoštovanja prema Bogu i vjere u njega. Činilo se da ga je Golijatov prkos Izraelovom Bogu najviše pogodio. Raspitivao se zašto nitko od Izraelaca u ime Gospodnje nije krenuo u bitku, implicirajući njegovu vlastitu spremnost da to učini. Mnogi od onih s kojima je razgovarao o toj temi očito su bili impresionirani njegovom vjerom i žarom. Ali njegova vlastita braća bila su manje zahvalna i rugala su se. Međutim, stvar se širila od usta do usta sve dok nije došla do uha kralja Šaula, koji je poslao po Davida.

Iako je kralj nekoliko godina bio u nemilosti Gospodina, ipak je imao dobar razlog da vjeruje u božansku moć, jer se ona već očitovala u njegovim vlastitim iskustvima. Očito se pitao nije li ovaj Davidov prijedlog, njegova jedina nada, možda od Gospodina. David je ukratko objasnio vlastitu junaštvo u vezi s ubijanjem lava, a drugi put i medvjeda u

obrani svojih stada. Kralj se divio mladiću, njegovoj hrabrosti i vjeri, i pristao je da on krene u bitku s divom, nedvojbeno se nadajući da će Bog počastiti njegov narod pobjedom čak i protiv takve fizičke snage. Kralj Šaul imao je najbolji oklop, naravno, među svim Izraelcima, i predložio je da ga David upotrijebi. Ali kad ga je ovaj isprobao, osjetio se sputanim i izjavio je da bi imao manje povjerenja u njega nego bez njega. Krenuo je u susret Golijatu na svoj način, naoružan samo pastirskom hrastovom palicom te pračkom i pastirskom torbom. Odabravši pet glatkih kamenova za upotrebu u svojoj prački, prišao je divu dok je ovaj izlazio kao i obično da izazove Izraelce.

Priča o sukobu je brzo ispričana. Filistejac je bio ogorčen što se od njega tražilo da se bori s dječakom bez oružja, te je prokleo Davida u ime svojih bogova, govoreći: „Dođi k meni i dat ću tvoje tijelo pticama nebeskim i zvijerima polja.” Davidov odgovor bio je karakterističan – pun one vjere u Boga koja obilježava cijelu njegovu povijest od početka do kraja i zbog koje Gospodin o njemu govori kao o čovjeku po svom srcu. Rekao je Golijatu: „Ti dolaziš k meni s mačem, kopljem i kopljem; ali ja dolazim k tebi u ime Gospodina nad vojskama, Boga vojske Izraelove, kojoj si prkosio. Danas će te Gospodin predati u moje ruke; udarit ću te i uzeti ti glavu; i predat ću danas lešine vojske filistejske pticama nebeskim i zvijerima zemaljskim; neka zemlja spozna da ima Boga u Izraelu. I sav će ovaj zbor znati da Gospodin ne spašava mačem i kopljem: jer je boj Gospodnji i on će vas predati u naše ruke.” Stoga su i Filistejci i Izraelci vidjeli da je problem između Gospodina, njegovog naroda i njihovih neprijatelja. Žureći naprijed, David je bacio svoj prvi kamen, koji je pogodio diva u čelo i učinio da on padne onesvješten. David je izravno završio sukob Golijatovim vlastitim mačem, odrubivši mu glavu dok su Izraelci, oživljavajući svoju vjeru, napali Filistejce, čija je hrabrost pobjegla.

Pretpostavlja se da je Golijat nosio kacigu s pokretnom prednjom stranom koja je bila uobičajena u to doba, i da se smijao mladiću koji je dolazio protiv njega, te je pritom zabacio glavu, dopuštajući da se vizir njegove kacige otvori, otkrivajući mu čelo. Drugi pretpostavljaju da je posegnuo za svojim kopljem koje je nosio u koricama između ramena, a kada je posegnuo natrag za kopljem, kaciga se otvorila u pogodnom trenutku i pustila Davidov kamen. Kako god se stvar dogodila, ne možemo sumnjati da je David bio sasvim u pravu u svom razumijevanju stvari; da je božanska providnost nadgledala cijelu transakciju i donijela pobjedu. Ni takvo gađanje s pračkom nije bilo neuobičajeno u to doba, jer čitamo kako je drugom prilikom 700 ljudi iz Benjaminova plemena bacalo kamenje „točno” (Suci 20:16).

KRŠĆANINOV PROTIVNIK I SUKOB

Koju pouku „Novo stvorenje” sadašnjeg vremena može izvući iz ove priče iz starih vremena? David, čije ime označava ljubljenog, u mnogočemu je simbolizirao Krista, Glavu i Tijelo. Njegova iskustva s Golijatom prije svega dobro ilustriraju sukob našeg Gospodina s Protivnikom tijekom četrdesetodnevnog iskušenja u pustinji. Pobjeda našeg Gospodina nad Sotonom tom prilikom, njegova odanost Ocu i povjerenom mu djelu, njegova vlastita samopožrtvovnost, značila je pobjedu za cijeli svijet čovječanstva koji želi biti u skladu s Bogom i njegovim uređenjem. Nije li nam rekao: „Ne bojte se, ja sam pobijedio svijet”? Pobjeđujući Sotonu, kneza ovoga svijeta, on je u isto vrijeme izvojevao pobjedu nad svim vojskama zla i slugama grijeha. Ostao je vjeran Bogu i svom zavjetnom odnosu i odgovornosti i bacio je na Protivnika kamenčić istine – „Pisano je.” Kao što je Golijat pao pred Davidom, tako je Sotonu pobijedio naš Gospodin, koji izjavljuje: „Gledao sam Sotonu kako pada s neba,” i također je kao rezultat njegove pobjede objavio, „Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji,” i poslao svoje učenike u njegovo ime da se na sličan način bore u njegovoj snazi i da izađu kao pobjednici te da na kraju s njim dijele njegovo Kraljevstvo, koje treba „blagosloviti sve obitelji na zemlji”.

Pisano je o Gospodinovim vjernim učenicima, koji će sačinjavati Crkvu slave, da moraju ići njegovim stopama kako je on dao primjer. To za njih kao i za njega znači rat protiv grijeha, njegovog velikog predstavnika i vođe Sotone i svih vojski od zavedenog čovječanstva koji su na njegovoj strani. Ne govori li apostol o tome kad kaže: Ne borimo se s krvlju i mesom, nego s zlim duhovima na utjecajnim položajima? (Efež. 6:12.) Naš neprijatelj je div u čijoj prisutnosti smo doista slabi. Apostol ga naziva lukavim neprijateljem, a naš nas je Gospodin naučio moliti Očenaš: „Ne ostavi nas u napasti, nego izbavi nas od Zloga.” Vrlo očito, dakle, trebamo božansku pomoć u našem neravnopravnom sukobu, kao David u svom.

„NE SILOM, NI SNAGOM, NEGO MOJIM DUHOM”

Svi oni koje Gospodin prima na probno članstvo u Tijelu Kristovu, prethodno su pomazani i dolaze pod božansku moć i vodstvo. Imali su i oni svoja iskustva u borbi protiv zla općenito, kao što je David imao svoje iskustvo s lavom i medvjedom, a ta su iskustva u Gospodnjoj providnosti bila samo pripreme za veliku kušnju, veliki sukob s Protivnikom i njegovim raznim lukavstvima za našu ozljedu. Prirodna misao u vezi s takvim sukobom je obući oklop sličan onom našeg protivnika, kao što je Šaul ponudio svoj oklop Davidu. Međutim, svaki od Gospodinovih ljudi mora naučiti da

se pobjeda ne može izvojevati duž svjetovnih linija. Ne možemo se boriti protiv zla sa zlom, nepravde protiv nepravde, hvalisanja hvalisanjem i klevete klevetama, mržnje protiv mržnje, itd. Ako pokušamo tako, sigurno ćemo izgubiti u bitci. Naš put, kao Davidov, mora biti potpuno oslanjanje na Gospodina i korištenje pračke i kamenčića istine. Ako ne možemo pobijediti ovim putem, ne možemo uopće pobijediti. Tko je sposoban za te stvari? – za takav neravnopravan sukob s knezom tame i svim silama grijeha? Sigurno bi bio nerazborit onaj koji bi imao povjerenja u sebe; stoga, kako kaže apostol, svoje pouzdanje polažemo u Boga; ako smo mu odani, pobjeda će biti naša, ako smo nemarni ili nevjerni, nećemo biti iz Davidove klase – nećemo biti članovi slavnog Tijela Kristova, u kojem slučaju nikada nećemo vladati s njim, baš kao i David, koji je primio pomazanje, nikada ne bi došao do prijestolja, da se borio protiv diva sa Saulovim oklopom.

„DJELA TJELA I ĐAVOLA”

Nesavršenosti tijela s kojima se svi moramo boriti doista su dio đavolskih djela, jer nije li on u Edenu uzrokovao pad naših praroditelja, a time i pad cijele naše rase u stanje grijeha i smrti protiv kojega se uzalud borimo, osim ako nas ne spasi onaj koji nas je ljubio i otkupio svojom dragocjenom krvlju? Ali pored ovih naslijeđenih slabosti tijela, moramo se boriti protiv aktivnih djela Protivnika – ne samo njegovih iskušenja za nas same nego njegovih spletki kroz čovječanstvo općenito, jer on je doista „onaj koji sada djeluje u srcima djeca neposlušnosti,” a oni su mnogo brojniji od djece pokornosti. Stoga su naši napadači mnogostruki, a u mnogim svojim napadima na nas imaju barem suglasnost našeg palog tijela, koliko god da su naša srca, naši umovi kao Novih stvorenja u Kristu, neprijateljski raspoloženi.

Apostol nam pomaže da sagledamo velikog neprijatelja i utjecaje koje on dovodi protiv nas sa svih strana i svaki dan. On ih sažima na sljedeći način: „A očita su djela tijela. To su: preljub, bludništvo, nečistoća, razvratnost, idolopoklonstvo, vraćanje, mržnja, nesloga, suparništva, gnjev, svađa, pobune, krivovjerja, zavisti, ubojstva [tko mrzi brata svoga, ubojica je], pijanstva [opijenost doslovno ili simbolično duhom svijeta, Babilon], raskalašene gozbe i tome slično; za koje vam unaprijed kažem, kao što sam već rekao, da oni koji takvo što čine, neće baštiniti kraljevstva Božjeg.” – Gal. 5:19-21.

„NE RVEMO SE SA TIJELOM I KRVI”

Pogledajte na ovom popisu Golijata s kojim se moramo boriti! Posebna slabost jednoga ne mora biti posebna slabost drugoga, ali popis koji je apostol ovdje dao sigurno uključuje slabe točke tijela svakoga od Gospodinovog posvećenog naroda, svakoga tko je

član klase Davida, Ljubljenog, Krista. Svi koji su pomazani za nadolazeću slavu kao kraljevi i svećenici, kao Nova stvorenja, imaju Golijata u vlastitom tijelu s kojim se trebaju boriti, i boriti se do kraja! Ili mora umrijeti stara priroda ili mora umrijeti nova. Potičući u tom pravcu, apostol kaže: Umrtvite, dakle, svoje udove koji su na zemlji – sklonost tijela prema dolje. Mora biti ubijeno, mora mu se odrubiti glava, kao što je bilo s Golijatom; ali ne može biti potpunog odbacivanja zemaljskog uma, tjelesnog uma i njegovog utjecaja dok prvo mi u ime Gospodnje ne pobijedimo udarivši ga kamenčićem istine.

Dok pregledavamo gornji popis djela tijela i đavla, otkrivamo da su sva ona ukorijenjena u sebičnosti; i dok gledamo Gospodina kao naš obrazac kao nova stvorenja, nalazimo da su svi plodovi i milosti Duha obrnuto usredotočeni na ljubav. Proporcionalno, dakle, kako Novo stvorenje živi, raste i napreduje u ljubavi, staro stvorenje, djela tijela, nestat će sa svojom sebičnošću.

Mogli bismo biti skloni krivom razmišljanju o ovoj temi i reći zajedno s apostolom: Budući da ste započeli u duhu, tražite li biti savršeni u tijelu? Mogli bismo reći, Zacijelo svi koji su začeti od Duha Svetoga i koji su se smatrali doista mrtvima za tijelo i njegove sklonosti i želje – nitko od njih, sigurno, više nikada ne može biti pod utjecajem da dođe pod Protivnikovu vlast i postane dionik njegova duha i sudjeluje u njegovim djelima!

Ovo je pogrešna misao! Moguće je da neka od Gospodinove prave djece budu tako pobijedena. Istina, ako bi ga potpuno nadvladao duh sebičnosti, to bi značilo smrt Novog Stvorenja, i to bi značilo Drugu Smrt. Put iz nove prirode u drugu smrt nije nužno dug, ali nemamo razloga vjerovati da bi se mogao prijeći samo u jednom koraku. Sjećamo se da je nova priroda do sadašnjeg vremena, do vremena naše promjene u uskrsnuću, samo novi um, nova volja, novi stav u skladu s Gospodinom, njegovom pravednošću, njegovom ljubavlju. Moramo zapamtiti, kao što apostol sugerira, da imamo ovu novu prirodu u zemljanoj posudi i da zemljana posuda ima praktički sve svoje izvorne mane i pale sklonosti i dalje moćne kao i uvijek, osim ako ih novi um drži pod svojom vlašću i kontrolom; ali ako bi se to ovladavanje ili kontrola čak i na trenutak oslobodili, rezultat bi bio buđenje, oživljavanje stare prirode. I možemo biti sigurni da je naš Protivnik budan i da u potpunosti shvaća situaciju te da će učiniti sve što je u njegovoj moći da nas ostavi nespremnima, čak do te mjere da pokuša učiniti da bijelo izgleda crno, a crno bijelo prije našeg suda. Gospodin nas vrlo milostivo štiti od iskušenja više nego što možemo podnijeti. Stoga je moguće da u svakom trenutku budemo nadvladani, ne samo u djetinjstvu naše nove prirode, nego i u njezinu daljnjem

razvoju; ali dopuštena testiranja postaju sve stroža, presudnija, kako se bliži vrijeme naše duhovne promocije. Niti tome možemo prigovoriti; to je upravo ono što bismo trebali očekivati.

Apostol, slijedeći ovu liniju misli, izjavljuje: „obuzdam svoje tijelo;” i opet on kaže: „Umrtvite, dakle, svoje udove koji su na zemlji” – vaše zemaljske ambicije, volju, itd., sve u sebi što bi težilo prema zavisti, mržnji, ljutnji i svađi – usmrтите ih. Dopustite novoj prirodi da ima potpuni utjecaj i kontrolu u svakoj misli, u svakoj riječi, u svakom djelu. I bdijte u tom pravcu; pazi na svoje misli, pazi na riječi, pazi na svoje ponašanje. Mnogi mogu promatrati svoje ponašanje kojima je teško pažljivo proučiti i pravilno odvagnuti svoje misli i riječi. Apostol doista nagovještava da iz srca izlazi zavist, gorčina, zlo govorenje, vrijeđanje i svađa; ako nisu u srcu, usta ih ne mogu izreći, jer usta govore iz obilja srca.

„JEZIK JE VATRA I SVIJET NEPRAVEDNOSTI”

Jao, da! naše nam riječi sude; kao što je Učitelj izjavio: „Svojim ćeš riječima biti opravdan i svojim ćeš riječima biti osuđen.” Nije ni čudo što je prorok rekao: „Postavit ću stražu na svoje usne da ne griješim svojim ustima.” Postavljanje straže očito znači da ćemo prakticirati veliku promišljenost, veliku brigu u pogledu svega što kažemo; da ne bismo trebali govoriti zlo ni protiv koga. Naše zlobno govorenje uopće nije potrebno Gospodinu i njegovoj stvari; on je savršeno sposoban ostvariti sve svoje namjere, a da mi ne naudimo niti jednoj od njegovih mudrih priprema u našu korist. Ako on nije dovoljno mudar da donese red iz zbrke, mi sigurno nismo dovoljno mudri, i bilo bi vrlo drsko s naše strane miješati se u Gospodina i njegove poslove, osim strogo u skladu s uputama njegove Riječi. Neka ovo bude naš autoritet; kada nam naloži da govorimo govorimo, kada nam naloži da šutimo šutimo. Nijedan drugi pravac nije siguran.

Apostol izjavljuje da „jezik zapaljuje tijekom života i zapaljen od gehene.” (Jakovljeva 3:6.) Drugim riječima, ono što pali jezik na zlo je iskra koja pripada Drugoj smrti, jer svaki bijes, zloba, zavist, mržnja, svađa, ružno govorenje, vrijeđanje iza leđa, sve su djela tijela i đavla, koji teže Drugoj smrti. Kao što apostol kaže nabrajajući ih: „Oni koji takve stvari čine, neće baštiniti Kraljevstva Božjega.” (Gal. 5:21.) Oni koji čine takve stvari, ako nastave tim zlim putem, ne samo da neće uspjeti dobiti udio u Kraljevstvu, nego neće uspjeti dobiti udio u Velikoj Gomili, i dobit će svoj dio u geheni – Druga smrt. Ovo nije nikakvo pretjerano učenje s naše strane; to je jasno svjedočanstvo svetog Petra i svetog Jakova. I ne samo da je ovo pravilo ovog Evanđeoskog doba i Crkve koja

je sada na posebnoj kušnji, nego će isto biti pravilo tijekom Milenija; oni koji neće doći u sklad sa zakonom ljubavi, koji je suprotan svim ovim đavoljim djelima, bit će ubrojani kao sluge grijeha i Sotone i imat će svoj udio u ognjenom jezeru, koje je Druga Smrt. – Otkr. 20:14.

Kada Apostol govori o jeziku koji zapaljuje tijekom života, vjerujemo da on izražava istinu u potpunom skladu s onom koju je iznio apostol Petar, kada nam govori da će simbolična nebesa i simbolična zemlja sigurno biti u plamenu. Jezik, taj mali ud, tako će zapaliti tijekom života i na kraju donijeti veliko razdoblje užasne anarhije s kojom će sadašnje institucije pasti, pripremajući put Kraljevstvu Gospodnjem pod cijelim nebom. Tko ima uho da čuje, već može primijetiti da se ogorčeni jezici brzo kreću u smjeru rasplamsavanja velike vatre koju apostol opisuje. Uzburkane su strasti u crkvenim, državnim, financijskim i političkim krugovima. Sebičnost sve više i više preuzima vlast dok s vremenom, kao što Sveto Pismo izjavljuje, neće biti mira za onoga tko izlazi ili ulazi, nego će se svačija ruka podići protiv blišnjega.

Ako tako jezik treba zapaliti tijekom života u nominalnoj Crkvi i u društvenom svijetu, hoćemo li pretpostaviti da će Crkva Boga Živoga, čija su imena zapisana na nebu, biti izuzeta od takvih kušnji, i hoćemo li pretpostaviti da će kod njih testovi biti manje presudni nego kod svijeta? Ne, doista! Moramo očekivati da će sud započeti u Božjoj kući i proširiti se na nominalnu kuću i na svijet. Svaki od nas treba biti budan po pitanju neposlušnog uda, kako bismo svoje doveli u apsolutnu podložnost volji Gospodnjoj; da ćemo govoriti samo ono što je poučno; da nećemo govoriti zlo o ljudima; da se naši jezici kojima blagoslivljamo i slavimo Boga koriste samo za blagoslivljanje i pomaganje te uzdizanje i jačanje Gospodinove stvari.

Ali budući da usta govore iz preobilja srca, moramo čuvati svoja srca sa svom marljivošću, moramo se sjetiti njihovih prirodnih prijevarnosti; moramo biti budni kako nas sada ne bi zaveli da mislimo da je zlo dobro, i da promičući zlo govorenje i klevećući jedni druge, promičemo dobro. Ovo je dio lukavosti Protivnika, i, kao što Apostol kaže, „Nisu nam nepoznate njegove namjere.” Budimo, dakle, više nego ikad budni da ispitamo svoje motive, i ne samo to, nego nakon što pronađemo dobre motive, pomno ispitajmo svoje metode i sve ih uskladimo s Riječju Gospodnjom, posebno imajući na umu njegove upute da ljubimo jedni druge kao što je on ljubio nas – do te mjere da položimo svoje živote jedni za druge – i da ćemo mu biti poslušni do te mjere da ćemo slušati njegovu Riječ, ne zaboravljajući njegove metode postupka, kako je naveo nama svojim riječima. – Matej 18:15-17.

DUH ZAVISTI I UBOJSTVA

– I. SAMUELOVA 18:6-16 – 16. KOLOVOZA –

Ključni tekst: – „Gospodin Bog je sunce i štit.” – Psalam 84:11

OVA lekcija daje nam kontrast između duha ili stava u skladu s Gospodinom i duha ili stava koji nije u skladu s njim i njegovim pripremama. Prvi je prikazan u Davidu, pastiru, potajno pomazanom u službu kralja i kasnije dovedenom na istaknuto mjesto njegovom pobjedom nad Golijatom, ispričanom u našoj posljednjoj lekciji. Što se tiče Saula, zabilježeno je da ga je zao ili zlonamjeran duh obuzeo. Naprotiv, kaže se da je Duh Gospodnji bio s Davidom od vremena njegova pomazanja. Ne smijemo brkati u svojim mislima one blagoslove Duha Gospodnjeg u drevnim vremenima s još blaženijim iskustvima Božjeg naroda kroz Evanđeosko doba pod pomazanjem Duha Svetoga, začecem Duha Svetoga, pečatom svetog Duh kao sinova. Nedvojbeno bi bilo mnogo toga zajedničkog u iskustvima onih koji su primili Duha Gospodnjeg u to vrijeme i onih koji ga primaju sada; ali svakako je ono u čemu sada uživamo kao „kuća sinova” daleko iznad svega što je „kuća slugu” mogla doživjeti; jer Duh Sveti kao tješitelj i vodič u istinu i pečat nove prirode tada nije bio dan, jer Isus tada nije bio proslavljen. Stoga je blagoslov Duha dan na Pedesetnice i u kojemu Crkva od tada uživa poseban Gospodinov blagoslov za klasu Nevjeste i moguć je tek otkako se njihov Zagovornik pojavio u Božjoj prisutnosti za njih u zaslugi svoje vlastite žrtve.

U kojoj god mjeri Sveti Duh bio darovan „kući slugu” to bi nužno bio duh umjerenosti, zajedništva s Bogom, želje da se vrši njegova volja i mira s njim; i do te mjere to bi bio duh zdravog uma, oslobađajući svog posjednika većine živčane uzrujanosti i napetosti, razdražljivosti i klonulosti koji bi mogli biti njegovi prirodni pod kušnjama i razočarenjima. Za Savla se kaže da je zao duh ušao u njega, ali to ne znači nužno da je postao opsjednut demonom, već da je zao um, iskvaren um ili stav, nesretan ili melankoličan um zauzeo mjesto spokojnog i mirnog i povjerljivog uma u kojem je prije uživao.

ZLI DUH OD GOSPODINA

Ali čitamo da je zao duh od Boga došao na Saula i on je prorokovao usred kuće. Ovo bi više izgledalo kao opsesija, ili, kao što dr. Merrine sugerira u Bibliotheca Sacra, Saul je imao psihičku epilepsiju; on kaže: „Epilepsija može koegzistirati sa zdravim rastom i razvojem intelektualnih sposobnosti, a vrlo visok stupanj inteligencije, pa čak i genija, može biti povezan s njom. Julije Cezar, August Cezar, Napoleon, Petrarka, Mohammed, Moliere, Handel i mnogi drugi veliki ljudi bili su epileptičari. Određene osobitosti zajedničke su cijeloj klasi epileptičara i dominiraju njihovim karakterom, kao što je eksplozivna razdražljivost

temperamenta; u nekim slučajevima prikaz najvećeg uzbuđenja, a opet turobna ošamućenost. Brojna kriminalna djela su počinjena dok ste bili u ovom stanju.”

Ne shvaćamo pomisao da je ovaj zao duh bio od Gospodina u smislu da je Gospodin izvršio ovaj zao utjecaj na Saula, nego razumijemo riječ od u potpuno drugačijem smislu, ne označava od, već suprotno od: „Zli duh [odvojen] od Gospodina bio je na Saulu.” Apostol nam govori da su gnjev, zloba, mržnja, zavist i svađa djela tijela i đavla, i prema tome u kojoj god mjeri Savao ili bilo tko drugi bio u skladu s tim djelima Protivnika, do te mjere bi imao, bio kontroliran od strane zlog duha, zle sklonosti, duha protivnika; i, zapravo, oni koji se duhom svjesno slože s Protivnikom, time postaju izloženi opsjednutosti, upadu samih zlih duhova.

Nedvojbeno je istina da su osobe čiji su umovi u skladu s pravednošću i istinom proporcionalno okružene zaštitnim utjecajem koji ih štiti od upada zlih duhova. Ovo je nagovještaj Svetoga pisma, koje izjavljuje da su sveti anđeli službujući duhovi za one koji će biti baštinici spasenja, i „Anđeo Gospodnji utabori se oko onih koji ga se boje i izbavlja ih.” (Heb. 1:14 ; Psa. 34:7.) Ali sa svakim odstupanjem od strahopoštovanja prema Gospodinu, sa svakim odstupanjem od odanosti pravednosti i istini, došlo bi do odgovarajućeg odvajanja od ovog svetog zaštitničkog utjecaja anđela Gospodnjih i posljedično izlaganje srca, uma, zlonamjernim utjecajima palih anđela, koji su uvijek spremni ući u takvo što, i ozbiljnije nego ikada ih oskvrniti. Čini se da je ova lekcija osnažena prisposodobom našega Gospodina o čovjeku iz kojega je izbačen đavao, a srce mu je počišćeno i ukrašeno; međutim, ne primajući u njega dobrog pastira svoje duše, nego, zastupajući pravednost samo svojom snagom, bio je napadnut od strane sedam zloduha koji su bili opakiji od prvih i bio je svladan, i posljednji kraj toga čovjeka bio je gori od početka. – Luka 11:24-26.

Tako je bilo i sa Saulom; kao tjelesan čovjek očito je imao neke plemenite osobine, zbog kojih ga je Samuel volio; ali ne uspijevajući se potpuno posvetiti Gospodinu, neprestano je bio opsjednut vlastitom voljom, duhom sebičnosti, koji ga je sprječavao da bude zadovoljavajući sluga Gospodinov. Kao rezultat toga, Gospodinova osobita zaštita i pomoć nisu mu bili pruženi, i sukladno tome duh sebičnosti je rastao. U našoj lekciji vidjeli smo da je toliko daleko od želje da se volja Gospodnja vrši u njemu i u svim njegovim poslovima, vrlo obrnuti duh sebičnosti, vlastite volje, rastao u njegovom srcu. Ova oboljenja srca samo su trebala priliku da se očituju, a ta je prilika došla u vezi

s Davidom. Nakon podviga s Golijatom, Davidova slava se jako proširila po gradovima Izraela. Kako je kasnije ispričana priča da je on s vojskom dobio bitku s Filistejcima i da je rezultirala pobjeda, njegove pohvale pjevale su žene i djeca, prema običaju tog vremena, koji su na vratima raznih gradova pozdravljali pobjedničke ratnike koji su se vraćali kući. Postupno se proširila pjesma čiji je refren bio: „Saul je pobio svoje tisuće, a David svoje desetke tisuća.”

Bio bi potreban čovjek vrlo velikog kalibra na Šaulovu mjestu da se ne uvrijedi na ovo, da ne osjeća ljubomoru na takve počasti koje su dane mladom junaku tog vremena, implicirajući da je potpuno zasjenio kralja. No kakav god bio prirodni osjećaj kralja Šaula ili drugih, ne može biti sumnje u to koji bi bio ispravan. Kralj se trebao radovati i sa zadovoljstvom odavati počast mladom domoljubi, čije je viteštvo bilo tako blagoslovljeno cijelom narodu. Učiniti ovo značilo bi pokazati duh zdravog razuma, a to bi značilo čast samom Saulu. Ali ne iznenađuje nas da je to na njega imalo suprotan učinak, budući da poznajemo opći duh svijeta u pogledu takvih stvari – duh sebičnosti i ponosa. Šaul je bio ispunjen gnjevom i zavješću i od sada je ljubomorno promatrao Davida. Prepoznao je u njemu suparnika; također je spoznao da je David pravi sluga Gospodnji i da je blagoslov Gospodnji na njemu. Jonatan je, naprotiv, drugačijeg načina razmišljanja, volio Davida sve više i više, zbog samih osobina koje su navele njegovog oca da mrzi Davida.

POUKE ZA DUHOVNE IZRAELCE

Imajući na umu da pomazani David predstavlja Crkvu, Gospodnjeg pomazanika, koji će uskoro s Isusom, svojom Glavom, zauzeti prijestolje svjetske vlasti za blagoslov i uzdizanje čovječanstva, i za izbjavljenje svih od Sotoninog jarma, grijeha i smrti, možemo ispravno primijeniti bit ove lekcije na ovaj razred. Njihove pobjede nad zlim, nad silom grijeha u njihovim vlastitim tijelima i njihova opća borba dobre borbe vjere donose odobravanje nekih iz klase Jonatana, kao i utjehu „nadasve velikih i dragocjenih obećanja” Riječi Gospodnje. (2 Pet. 1:4.) Ali ove pobjede nad grijehom neće ovom razredu donijeti ljubav svijeta, ljubav onih koji nemaju Gospodinov Duh, već sebični duh, duh onih koje predstavlja Savao. Na ovo stanje stvari Gospodin nas je unaprijed upozorio govoreći: „Ne čudite se ako vas svijet mrzi; znajte da je mene mrzio prije vas.” On nam govori da smo mi djeca svjetla i da trebamo dopustiti da naša svjetla svijetle, i da će u omjeru koliko smo vjerni u tome to na nas dovesti protivljenje djece tame, koja vole tamu, a ne svjetlo, koji ljube grijeh radije nego pravednost, sebičnost radije nego ljubav.

Možda je, također, Savao predstavljao one sadašnjeg vremena koji u nominalnom crkvenom

sistemu, nominalnom Božjem kraljevstvu, utječu na to da sada vladaju. Dok opažaju Gospodinov blagoslov na onima koji nemaju naslova među ljudima i čije pomazanje nije od čovjeka, niti ga čovjek prepoznaje, osjećaju ljubomoru na njihov uspjeh, čini se da shvaćaju da prosperitet Sadašnje Istine u svijetu čini postojanu borbu protiv institucije Babilona. Čini se da svaka pobjeda istine, svaki dokaz Gospodinove naklonosti prema njoj rađa zli duh gnjeva, protivljenja, mržnje, zavisti, svađe – „djela tijela i đavla”.

Čini se da Savlov dolazak pod zli utjecaj, kojim je prorokovao, u potpunosti odgovara moći zlih duhova koja se koristila u raznim vremenima u prošlosti. I govoreći o sili koju će Babilon pokazati u bliskoj budućnosti, Gospodin nam govori da će lik zvijeri uskoro postati toliko živ da će zazvati vatru s neba na sve protivnike; to jest, on će, očito u ime i moć Gospodnju, izraziti prokletstvo i vatrenu osvetu od strane Svemogućeg nad svima koji nisu u potpunosti u skladu i ne slažu se s tim. Možda nas čak želi uništiti kopljem gorkih riječi, lažnog predstavljanja i klevete, kao što je Šaul dvaput bacio svoje koplje na Davida. Ali kako potonji nije udaren kopljem, tako mi nećemo biti ozlijeđeni kao nova stvorenja, bez obzira na to što Gospodin može dopustiti da dođe protiv nas po tijelu. „Sve surađuje na dobro onima koji Boga ljube, pozvanima po njegovoj nakani” – njegovom pomazaniku. Njegova Riječ je: „Ne dirajte moje pomazanike i ne činite zla mojim prorocima [službenicima.” (Psalam 105:15.) I opet, „Ništa te neće povrijediti,” povrijediti tvoje prave, najviše interese.

„LJUBOMORA JE OKRUTNA KAO GROB”

Ove riječi mudrog čovjeka obilno su pokazane kao istinite kroz mnoga stoljeća svjetskog iskustva. Netko je rekao: „Za ljubomoru se kaže da je potomak ljubavi. Ipak, osim ako roditelj ne požuri da zadavi dijete, dijete se neće smiriti dok ne otruje roditelja.”

Pouka za novo stvorenje je da trebamo posebno biti na oprezu od ljubomore, zavisti, mržnje i svađe. Ne možemo sumnjati da će veliki dio konačnog testiranja „samih Izabranih” biti u skladu s tim. „Tko će se moći održati?” pitanje je, stoga, koje privlači sve one koji su zauzeli stav za Gospodina, za pravednost, za istinu – njihov stav za ljubav prema Bogu i braći. Ako smo doista posvetili svoje živote, da svoje živote položimo u službi Gospodina i njegove istine i u službi braće, što nam to ne bi trebalo značiti u pogledu očitovanja te ljubavi i vjernosti! Bilo koji korijen gorčine, bilo koja riječ gorčine, svaka misao ljubomore koja ulazi u naša srca mogla bi značiti oskvrnjivanje ne samo brata ili sestre protiv kojih je to usmjereno, već bi sigurno značilo trovanje naših vlastitih srca, uništenje u njemu duha ljubavi, Duha Gospodnjeg; i moguće je da bi ovaj zao duh, daleko od Gospodina, koji izlazi od nas,

mogao zaraziti mnoge članove Tijela Kristova radi njihova onečišćenja. Koliko bi stoga svatko od nas trebao biti na oprezu; kako bismo trebali analizirati naše misli, naše motive, naše namjere da vidimo da su svi savršeno usklađeni sa zakonom ljubavi u mjeri u kojoj je naš Gospodin ukazao, govoreći: „Novu vam zapovijed dajem, da ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas;” do te mjere da smo spremni umrijeti za interese, dobrobit i čast jedni drugih!

Naprotiv, Duh Gospodnji u Davidu ga je držao dragim, ljubaznim, velikodušnim prema njegovim neprijateljima. On je doista pobjegao od kraljeve nazočnosti kada je Saul u napadu gnjeva bacio koplje, i možemo biti sigurni da je ništa manje od vjere u Gospodina i u njegovu božansku providnost omogućila Davidu da nastavi služiti kralju kao njegov glazbenik, i slatkim glazbom njegova srca i njegova glasa, razveseliti Saula i odagnati njegovu melankoliju. Takav bi trebao biti naš odnos prema onima koji nam se suprotstavljaju. Prirodna sklonost zlog puta prema nama bila bi uzvratanje antagonističkog duha, vraćanje zlom za zlo, uvredom za uvredu, optužbom za optužbu. Rezultat takvog tijeka bila bi naša vlastita ozljeda kao i mogućnost daljnjeg ozljeđivanja protivnika. Davidov smjer bio je ispravan; čekao je na Gospodina, bio je podložan onome što je Gospodinova providnost dopuštala. Po njegovoj i našoj procjeni ne bi ga moglo zadesiti ništa što bi bilo izvan božanskog znanja i božanske moći da to spriječi. Stoga su ova teška iskustva za Davida značila veliki razvoj karaktera, jačanje njegova srca u skladu s božanskom voljom.

PROVIDONOSNE PROMJENE PRIHVAĆENE

Šaul je na različite načine nastojao probuditi u Davidu duh antagonizma; ne samo da ga je dva puta pokušao ubiti, nego mu je prešutio dio javno danog obećanja da će mu onaj tko pobijedi Golijata postati njegov zet. Kako je Šaulov put do tog vremena bio glupo kratkovidan! Mogao je biti u skladu s Gospodinovim providenjem i ispuniti svoje obveze prema Davidu, a imajući Davida za zeta, njegova vlastita obitelj bila bi blisko povezana s onom Davidovom kada bi ovaj naposljetku došao u posjed kraljevske vlasti, kako je Gospodin odredio. Ali ljubomora i mržnja obično su slijepi za svoje najbolje interese. Tako je Šaul spriječio svoju kćer da bude Davidova žena, a njegov sljedeći korak bio je poslati Davida u vojsku kao zapovjednika puka, s nadom i očekivanjem da će njegova hrabrost u ratu značiti njegovu smrt. Ali Gospodin je bio s Davidom i blagoslovio ga, i zabilježeno je da se „ponašao mudro na svim svojim putovima”.

Tako je i sa svima onima koji sada imaju Duha Gospodnjeg u još većoj mjeri i moći za prosvjetljenje njihovih umova, njihovih srca i njihovo vodstvo na

pravom putu. Svi ovi, pod ovim nebeskim utjecajem i kao sinovi Svevišnjega, trebaju se ponašati mudro, razborito, na način da slave svog Oca na nebu, da časte Gospodina Isusa, da budu od pomoći cijelom domaćinstvu vjere, i da dopuste da njihova svjetla tako svijetle pred ljudima da ovi drugi mogu spoznati činjenicu da su bili s Isusom i učili od njega.

Ali što se David mudrije ponašao, kralj Šaul je postajao sve zavidniji. Što je više Gospodin blagoslivljao Davida i davao mu napredak u njegovoj poniznosti života i mudrosti, naravno, on je imao više protivljenja od strane kralja. A tako će sigurno biti i kod nas. U mjeri u kojoj imamo duh zdravog uma i revni smo za Gospodina i za braću, polažući svoje živote u službi istine, to više mržnje i straha možemo izazvati u srcima onih koji su izvan sklada srca s Gospodinom. Ali kako čitamo o Davidu da su ga cijeli Izrael i Juda voljeli, tako možemo biti sigurni što se tiče pravog Božjeg naroda; jer oni su sve više voljeni i poštovani – oni koji imaju Duha Gospodnjeg, oni koji pripadaju Davidovoj klasi. Kad Sotona bude vezan, i kad Gospodin uspostavi svoje Kraljevstvo pod cijelim nebom, kad se otvore sve slijepe oči i otčepe sve gluhe uši, tada će svi ljudi, svi koji su u skladu s Gospodinom prepoznati vjernost Davidove klase, Krista, i proslavit će Boga u njihovo ime.

„GOSPODIN BOG JE SUNCE I ŠTIT”

Naš ključni tekst veliko je ohrabrenje Davidovoj klasi, ljubljenoj klasi, pomazanicima, udovima Krista. Njima je Gospodin Bog i sunce i štiti; on ne samo da ih prosvjetljuje, nego neće dopustiti da budu povrijeđeni blagoslovima koje im daje. On će ih zaštititi od svih neprijatelja i svega što bi ih na bilo koji način moglo povrijediti; sve će surađivati na dobro onima koji ga ljube, pozvanima po njegovoj nakani. (Rim. 8:28.) S takvim blagoslovljenim jamstvima, dakle, možemo gledati naprijed u budućnost s radošću i pouzdanjem, vjerujući da ćemo imati udjela u slavnim nagradama koje je Bog obećao vjernima.

Kao što ne bi bilo dobro za Davida da je samo razmišljao o svom pomazanju da bude kralj i blagoslovu koji bi tada došao na njega, tako ne bi bilo dobro za nas da samo razmišljamo o počastima Kraljevstva koje je Bog obećao vjernima, jer radeći tako mogli bismo se uzoholiti i time učiniti neprikladnima za udio u tim dolazećim blagoslovima. Umjesto toga, naša pozornost, poput Davidove, mora biti usmjerena na stvari sadašnjosti, ne zaboravljajući, naravno, blagoslovljeni utjecaj nadolazećih izgleda. Na nama je činiti svojom snagom ono što nam ruke nađu za činiti u sadašnje vrijeme, imajući na umu da samo tako možemo učiniti sigurnim svoj poziv i izbor.

Kao što je svaki Šaulov korak protivljenja stvarao blagoslov za Davida, dajući mu šira iskustva i

pripremajući ga za njegovu buduću korisnost kao kralja, tako su i sva iskušenja, poteškoće i razočaranja koja će Gospodin sada dopustiti doći na nas iz svijeta,

tijela i protivnika – sve će se to pokazati tek pripremama za njegove veličanstvene povlastice Kraljevstva, ako se vjerno koriste.

